

Viața noastră - O mare furtunoasă

Ca în toate împrejurările când a săvârșit minuni, Mântuitorul s-a arătat stăpân al puterilor naturii. Vântul și marea s-au liniștit la porunca Domnului, picioarele Lui sfinte au călcat peste valuri ca pe uscat. Prin toate aceste minuni, Mântuitorul ne-a dat să înțelegem că fără credință, fără ajutorul și binecuvântările lui Dumnezeu nu putem face nimic, dar că prin credință și ajutor de sus izbutim să săvârșim lucruri mai presus de puterea noastră omenească. Corabia în care Mântuitorul a călătorit pe lacul Ghenizaretului este chipul bisericii creștine, în care dacă va intra cineva cu credință, nu se va îneca niciodată, oricât de mari vor fi valurile și furtunile vieții. Deoarece cârmaciul sufletului nostru, Mântuitorul, va împrăștia orice piedică, dacă-l vom ruga cu credință tare și vom nădăjdui în puterea Lui. Omul pribegeste pe apele mării vieții și nădăjduiește să ajungă în veșnicie. Pe marea materială nu poate fi locuință statornică; pe ea trăiește doar pribegia; nici pe marea vieții nu este nimic statornic, nu este nimic care să rămână pentru totdeauna al omului, să-l însoțească în mormânt. Numai faptele lui bune și păcatele firii merg cu el în veșnicie. Gol intră omul în viața pământească și iese din ea părăsindu-și trupul. Nu văd aceasta robii lumii, robii păcatului; o vede adevăratul creștin. El poate fi asemănat unei corăbii mari prea-pline cu felurite comori duhovnicești, pe care le înmulțește fără încetare în calea sa. Lumea nu poate cuprinde aceste bogății, atât sunt de mari; și sunt atât de prețioase, încât toate bogățiile lumii sunt nimic pe lângă ele. Lumea pizmuiește aceste bogății, suflă ură spre cel care le-a dobândit. Corabia, în ciuda trăinicieii și a mărimii sale, este pândită de vânturi potrivnice, de furtuni, de stânci ascunse sub apă, de bancuri de nisip. Orice creștin, cu toate că este îmbrăcat în Hristos, trebuie să-și săvârșească pribegia pământească împresurat de numeroase primejdii. Toți cei ce vor să se mântuiască, până la unul, vor fi prizoniți (2 Timotei 3, 12). Corabia se îndreaptă către liman; în cale se oprește doar pentru foarte scurtă vreme, când este neapărată nevoie. Și noi suntem datori să ne îndreptăm din toate puterile spre cer, spre veșnicie. Să nu ne împătimim cu inimile de nici un lucru vremelnic! Să nu se lipească sufletul nostru de nici un lucru pământesc, să nu se lipească prin lucrarea amăgirii de sine care trăiește în noi, prin lucrarea amăgirii de sine care ne împresoară! Să purtăm slujirile noastre pământești, îndatoririle noastre pământești ca și cum ar fi puse asupra noastră de către Dumnezeu, plinindu-le ca înaintea Lui, cu mărturie bună a conștiinței, cu râvnă, pregătindu-ne să dăm socoteală pentru plinirea lor lui Dumnezeu. Să săvârșim faptele pământești cu scopul de a plăcea lui Dumnezeu, și faptele pământești vor deveni fapte cerești. Cea mai însemnată și esențială slujire a noastră să fie slujirea lui Dumnezeu, năzuința de a deveni ai Lui. Slujirea lui Dumnezeu stă în neconținută aducere aminte de Dumnezeu și de poruncile Lui, în plinirea acestor porunci.

SFINȚENIA SATULUI NATAL

Pentru fiecare român, satul în care s-a născut reprezintă un loc sfânt, un reper care îl însoțește toată viața. Mântuitorul Însuși, deși este Dumnezeu necuprins, dincolo de timp și spațiu, totuși, ca Fiul al Omului a purtat numele satului în care a crescut, Nazaret. Și concetățenii Lui îl cunoșteau după numele satului acesta. El însuși Se recunoaște astfel în grădina de dincolo de pârâul Cedrilor când, întrebând ostașii și slujitorii arhierilor, care au venit înarmați, împreună cu Iuda vânzătorul, „Pe cine căutați?”, la răspunsul acestora „Pe Iisus Nazarineanul”, Mântuitorul Hristos repetat le-a răspuns: „Eu sunt! V-am spus că Eu sunt” (Ioan 18, 3-7). Mai mult decât atât, Mântuitorul poartă numele satului Său în eternitate. Știm că pe crucea Răstignirii, dar și a Învierii Sale stă scris „Iisus Nazarineanul Regele Iudeilor” și ne amintim faptul că în dimineața Învierii, femeile purtătoare de mir au fost întrebat de doi îngeri - ființe spirituale nemuritoare - „Pe Cine căutați? Pe Iisus Nazarineanul? Nu este aici, ci a înviat precum a zis mai înainte”. Deci, suntem legați pentru totdeauna de spațiul în care ne-am născut, ne-am format și am crescut. Din punct de vedere biologic, s-a demonstrat științific că există o legătură foarte strânsă între o persoană și zona în care s-a plămădit, s-a format și a crescut. În vremurile trecute, comunitatea sătească era o societate stabilă, care avea în mod clar definită noțiunea de casă părintească, de localitate natală. Oamenii locuiau generații după generații în același spațiu. Rareori, prin căsătorie plecau în alte locuri. În formarea tinerilor satului, un rol important îl avea calitatea oamenilor între care ai trăit în copilărie. Oamenii erau foarte atenți la detalii, mai mult decât oamenii școlii ai societății de astăzi. Când un copil plângea, când un copil era preocupat, stresat de o anumită problemă, oamenii de la țară aveau timpul și răbdarea să se oprească, să-l întrebe, să-i spună un cuvânt de încurajare, să-l îndrume în situații diverse. Există o solidaritate a satului, care a supraviețuit într-o oarecare măsură. Satul a fost definitiv pentru formarea tuturor marilor personalități ale națiunii române: cărturari, scriitori, compozitori, oameni politici, avocați, oameni de stat, generali și ofițeri. Toți oamenii aceștia au preluat câte ceva din lumea satului, pentru că majoritatea erau originari de la sat. Legătura indisolubilă cu satul natal este atât de puternică, încât doar aici se poate spune cu adevărat că ești acasă, deoarece aici sunt rădăcinile înfipte în adânc de istorie și în ființa neamului. Satul românesc a avut ca centru al întregii vieți spirituale Biserica, în care se întâlnește cerul cu pământul, îngerii și sfinții cu oamenii, oamenii între ei, dar și vii cu morții. Un univers întreg. În jurul sfântului locaș gravita toată viața comunității, deoarece sfințele sărbători își au obârșia în cuvântul psalmistului: „Tocmiți sărbătoare cu ramuri umbroase până la coarnele altarului” (Psalm 117, 27). Anul 2019 este dedicat satului românesc pentru promovarea și emanciparea lumii din satului românesc contemporan. Amin.

Prietenia adevărată este foarte valoroasă. Dacă vom avea un comportament adecvat față de prietenii noștri, vom reuși să-i păstrăm. Privirea, noastră, gesturile noastre, cuvintele, expresia feței, mimica feței, comportarea, atitudinea, timpul și atenția acordată, darurile și serviciile pe care le facem cu bucurie, reprezintă limbajul dragostei noastre. Dacă doar spui cu limba că iubești, dar cu fapta trădezi, ești un mincinos, și nu ești un prieten adevărat. Este foarte important să ne iubim prietenii și cu inima (emoțional) dar și cu mintea (rațional), și cu voința, trecând la fapte. Inima ne oferă pasiune și putere de slujire, mintea ne spune cum să iubim, cum să ajutăm, când, unde. Iar voința ne împinge la împlinire. Privirea de multe ori joacă un rol important în păstrarea unui prieten. Fii alături de el când are nevoie de dragostea ta, de privirea ta senină și iubitoare, cu expresia feței. Mântuitorul nostru Iisus Hristos lucra prin privire, dăruia, încuraja, dădea căldura sufletească. Și noi suntem chemați să fim ca El: prin privire, prin cuvânt, prin gesturi să dăruim. Să ne acceptăm unii pe alții în dragostea lui Hristos, chiar dacă celălalt este mai slab în credință, mai mic în cunoștință, mai puțin educat, chiar dacă înțelege mai puțin. Trebuie să existe o comunicare sinceră, transparentă, cu scopul de a crește în unitatea de gândire, cu scopul de a se sfătui reciproc, dar și a cunoaște modul de gândire al celuilalt, și a-i înțelege motivația chiar dacă nu-i împărtășești viziunea. Este important să se discute și diferențele, și să se ajungă la o înțelegere asupra lucrurilor respective. Comunicare înseamnă a vorbi deschis, despre crizele spirituale din viața fiecăruia, căderi, scăpări. Tu trebuie să-i permiți prietenului tău să vadă, că nu ești perfect. A-ți arăta vulnerabilitatea unui prieten îl poate deschide și pe el să-și arate slăbiciunea, ca apoi amândoi să vă rugați lui Dumnezeu pentru slăbiciunea prietenului dacă el dorește cu adevărat îndreptarea vieții. Să nu le spui altora secretele prietenilor tăi, să nu fii înșelător sau prefăcut: „*Ceartă-te cu aproapele tău, dar taina altuia să nu o dai pe față*” (Pildele lui Solomon 25, 9). Fie că este mai înalt, mai scund, mai frumos sau mai puțin frumos, poate are un defect, sau orice altceva, să nu ne permitem să ironizăm și să râdem de adevăratul prieten, s-ar putea ca acesta să ne așeze pe scaunul celor batjocoritori: „*Fericit bărbatul, care n-a umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor nu a stat și pe scaunul hulitorilor n-a șezut*” (Psalm 1, 1). Să avem o inimă deschisă, neprefăcută sau lingușitoare, „*lepădând toată răutatea și tot vicleșugul și fățarniciile și pizmele și toate clevetirile*” (1 Petru 2, 1). Să respectăm prietenul adevărat să-l prețuim, să-i acordăm cinste, dar mai mult decât atât, să-l considerăm în smerenie mai presus de noi: „*Nu faceți nimic din duh de ceartă, nici din slavă deșartă, ci cu smerenie unul pe altul socotească-l mai de cinste decât el însuși*” (Filipeni 2, 3). Acordă-i respectul tău, și vei primi respectul: „*căci cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura*” (Luca 6, 38). Acordă-i înțâietate, prețuire și cinste: „*În iubire frățescă, unii pe alții iubiți-vă; în cinste, unii altora dați-vă înțâietate*” (Romani 12, 10). Domnul nostru Iisus Hristos ne spune să ne iubim prietenii până la sacrificiu: „*Să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi*”.

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 21 august	17:00	Paraclisul Maicii Domnului
Vineri 23 august	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 24 august	07:00	Sf. Liturghie și pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 25 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Rău poți face imediat, mai greu este cu binele

Cât durează să faci rău cuiva? Câteva clipe. Cât durează să faci un bine cuiva? Poate chiar o viață. Evident că poți să faci un bine și în câteva clipe, oprindu-te lângă un nevoiaș sau oferind cuiva câteva vorbe frumoase, însă de regulă binele se construiește în timp fiind o realizare. Răul este ușor realizabil și mult mai accesibil. E la îndemâna oricui. Se găsește pe toate drumurile. E ieftin și întunecat. Și de multe ori ispititor. De aceea e mai comod să apelezi la el. Pentru bine trebuie să duci o luptă, să muncești, să faci sacrificii și compromisuri. E mai complicat. Însă destinațiile arată și te îmbracă total diferit. Când ajungi la destinația răului, te întuneci și te rătăcești. Când ajungi la destinația binelui, lumina îți deschide ușa și te primește într-un loc liniștit și frumos. Și doar aici îți poți găsi liniștea, bucuria și rostul. Pentru a exemplifica într-un mod sugestiv durata binelui și răului să ne gândim la un părinte care muncește și trăiește să-și ajute copilul să se realizeze. Acest bine îl construiește într-o viață. Totuși, în doar câteva clipe, copilul poate să arunce vorbe de nerecunoștință care îl vor afecta cumplit. Sau chiar îl poate abandona cu nepăsare pe cel care s-a dedicat o viață întregă pentru binele lui. Părintele îl va ierta, desigur, dar cam atât durează să dărami un om și să faci un rău. Și ar mai fi multe exemple. Majoritatea țin de nerecunoștință și devalorizarea celor din jur. De înconștiența și egoismul nostru. De suflete închise și întuneric. Suntem însoțiți mereu de bine și rău. Și este alegerea noastră pe care dintre ele vom lua de mână. Trebuie doar să conștientizăm riscurile și pierderile. Trebuie doar să deschidem mai mult ochii și sufletul. Să lăsăm la o parte egoismul și să învățăm să oferim lumină dacă nu vrem să trăim în întuneric. Toate acțiunile noastre se răsfrâng cumva asupra noastră. Acest univers are o putere miraculoasă de a echilibra tot ce se întâmplă între noi și în noi. Dacă arunci doar cu noroi, nu poți primi înapoi trandafiri. Niciodată. Dacă arunci cu trandafiri, poți fi lovit cu noroi, însă, cu siguranță într-o bună zi trandafirii vor reveni la tine. Să nu facem răul, dar nici binele cu sila. De multe ori luptăm pentru binele unora, iar aceștia nu doresc deloc să-l primească. Oricât am încerca să-i luminăm sau mângâiem prin fapte frumoase, ei nu vor să asimileze ceea ce le oferim. Și atunci este bine să oferim lumina altora. Sunt mulți care au nevoie de ea și ar face orice să o primească. Binele pe care îl oferim în lume trebuie să fie primit tot cu bună-voință, căci binele poate sta doar în brațele altui bine. De multe ori, din pricină că binele nostru nu e apreciat sau prețuit, răul ne manipulează să acționăm cu rea voință.